

- முனைவர் கோ.ந. முத்துக்குமாரசுவாமி

A large, mature tree with dense green foliage and numerous bright orange flowers, likely a Flame Tree (Delonix regia), standing in a grassy field. The tree has a thick, dark trunk and a wide, spreading canopy. The flowers are in various stages of bloom, creating a vibrant orange contrast against the green leaves. The background shows a clear blue sky and a distant fence line.

<http://www.tamilhindu.com/2017/08/%e0%ae%a8%e0%af%81%e0%ae%ae%e0%af%8d%e0%ae%b5%e0%ae%be%e0%ae%af%e0%af%8d%e0%ae%aa%e0%af%>

அவன் அவ்வாறு நிற்க, நாங்கள் ஒருவர் முதுகில் ஒருவர் ஒடுங்கி நாணத்துடன் மறைந்து நின்றோம்.

நாங்கள் வாய் பேசாது ஒடுங்கி நின்றலைக் கண்ட அவன், “மையீர் ஒதி மடவீர்! நும்வாய்ப் பொய்யும் உளவோ” (உங்கள் அழகிய வாயில் பொய்மொழியும் தோன்றுமோ) என்று கூறி, ‘பை’ யெனத் தான் ஊர்ந்து வந்த புரவியை முடுக்கிச் சென்றான். அப்படி அவன் குதிரையைத் திருப்பும்போது உன் மகளின் கண்களைப் பலமுறை நோக்கினான், அக்குறிஞ்சித் தலைவன். (செங்கழுநீர் மலர்போலச் சிவந்த அவனுடைய கண்பார்வை இவளது நெஞ்சில் பதிந்துவிட்டது)

இவளும் பகலொளி நீங்கிச் சூரியன் மறையும் அந்திப் பொழுதில் அவன் சென்று மறைந்த திசையை நோக்கிக் கொண்டு," இவன் மகனே தோழி" என்றான் (மகனே-perfect gentle-man) இந்த சம்பவத்தை ஆராய்ந்து நோக்கும் மதிவல்லோர்க்கு ஒருக்கால் உன் மகள் உண்ணாமல் உடலிளைத்துக் காணப்படும் உண்மை புலனாகலாம் எனத் தோழி சாமர்த்தியமாகத் தலைவியின் காதலைப் புலப்படுத்துகின்றாள்

இப்பாடலில் வேங்கை மலர்கள் உயரத்தி் லிருப்பதால் பறிக்க வியலாத பெண்கள் 'புலி புலி' எனக் கூவினர் என்பதறிகிறோம் புலி புலி என மகளிர் கூவினால் வேங்கை மரக் கிளைகள் மலர் கொய்ய ஏதுவாகத் தாழும் என்பது ஒரு பண்டைய நம்பிக்கை. இது புலவர்கள் படைத்துக் கொண்ட இலக்கிய வழக்காகும்.

இதற்குத் தோதகக் கிரியை என்பது பெயர். இதுவடமொழி இலக்கியமரபு. சங்க இலக்கியங்களிலோ அன்றிக் காப்பியங்களிலோ இந்த நம்பிக்கை இடம்பெறக் காணோம்.

மாதவச் சிவஞான முனிவரின் மாணாக்கராகிய கவிராட்ச்ச கச்சியப்ப முனிவர் தம் நூல்களில் வடமொழி இலக்கிய மரபுகளையும் வைதிக மரபுகளையும் பதிவு செய்வார். காஞ்சிப் புராணம் இரண்டாம் காண்டம் கச்சியப்ப முனிவர் அருளியது. இயற்கை வருணனையே காப்பியமாக அமைந்தது. இதில் இள வேனிற்காலத்தில் இளமகளிர் புறத்தேசென்று மலர் கொய்து விளையாடும்போது செய்யும் இத்தோதகக் கிரியைகளையும் அவற்றுக்கு உடம்படும் மரங்களையும் பற்றி விரிவாகப் பாடுகின்றார்.

மகளிர் நகைக்க முல்லை மலரும் என்பது கவிமரபு. அல்லிமலரை யணிந்த குழலியராகிய மகளிர், நகை முகத்துடன் முல்லைமலர் கொய்தனர். அது, 'முல்லை! உன்னுடைய அரும்புகள் என் மூரலுக்கு நிகராகா' என நகையாட,, அம் முல்லையும் பதிலுக்கு, ' உன் மூரல் எமதரும்புக்கு நிகராகாமையினால் அல்லவா பல்லும் இதழும் காவலாக உள்ள உம் வாயினுள் போய் ஒளிந்து கொண்டது' என எதிர்த்துப் பழித்ததுபோல முல்லைக் கொடி மெல்லிய அரும்பு ஈன்றது. அது கண்டு தண்டம் விளைப்பார் போன்று மகளிர் அவ்வரும்பினை விரைந்து பறித்தனர். தம்மை இகழ்ந்து பழித்தவரது பல்லைப் பிடுங்குவது போல இருந்தது.

முல்லை அரும்புகள் மகளிரது பற்களுக்கு உவமை. அது பல்தெரியச் சிரிக்கும் புன்முறுவலைக் குறித்தது.

ஏழிலைம்பாலை என்னும் மலர் மகளிர் நட்புச் செய்வதால் மலர்வது. சோலையில் ஒரு பெண் ஏழிலைம்பாலை மரத்தைக் கண்டாள் . முன்பொரு முறை தன் கணவருடன் நீண்ட கானகத்திற் உடன்போக்கு நிகழ்த்தியபோது, ஏழிலைம்பாலை மரம் செஞ்ஞாயிறு கனற்றும் வெம்மை தணிய நறுநிழல் நிறைத்து தளர்ச்சியினை அகற்றியது. அது செய்த நன்றியை நினைந்து அப்பழைய நட்பினை நினைவு கூர்ந்தா ரென்னும் படியாக, அவ்வேழிலைம்பாலையில் மணமிக்க மலர்கள் கொய்தாள். மலர் கொய்ததால் வறுமையடைந்த ஏழிலைம்பாலை மரமும் நட்புப் பூண்டதென்னக் கொத்து விரிந்தது புது மலர் முகிழ்ப்ப மகளிர் அதனை நெருங்கிக் கொய்தார்.

பாதிரிப் பூக்கள் கொய்யவியலா உயரத்தில் இருப்பதைக் கண்டு, மலர் கொய்யும் மகளிர்,அம்மரத்தை இகழ்ந்தனர். ‘ பாடகமே! நீ தோடணிந்து நனி பூத்து எங்களை ஒப்ப இருந்தும் எங்களுக்கு இதழ் விரியும் மணமுள்ள போதினை நல்காதது என்னே’ என இகழ்ந்தனர். தோடு சிலேடையாக, மகளிரின் காதணியையும் மலரிதழையும் குறிக்கும். நனி பூத்து, என்பது சிலேடையாக மலர்கள் நிறையப் பூத்திருத்தலையும் மகளிர்கள் இன்பத்துய்த்தற்குரிய பருவம் எய்தியிருத்தலைம் குறிக்கும். இவ்வாறு இகழ்ந்து கூறப் பெருமை நீங்கும் பழிப்புக்கு அஞ்சி எம்மை இகழாதார் எனப் பணிந்ததைப் போலக் கைக்கு எட்டாது ஓங்கும் கிளையில் மீண்டும் செறிந்து மலர்ந்து தம் எதிரில் வளையும் அக் கொம்பிலிருந்து பாதிரிமலர்களைக் கொய்தனர். பாதிரி மகளிர் இகழ் மலரும் தன்மையது. இது கவி மரபு.

செண்பகம் மகளிரின் நிழல்பட மலர்வது. முழுமதியைப் புறங்கண்டு இறுமாப்புக் கொண்ட அழகிய முகமுடைய மகளிர் சிலர் தங்கள் நிழல்பட்டதனால் முழுதும் அறவே பறிக்குந்தோறும் மீட்டும் மீட்டும் நிரம்பப் பூத்துத்

மா மகளிரின் பார்வை படத் தழைப்பது. மாந்தளிரின் நிறம் மாமை எனப்படும். மாமை இளமகளிரின் நிறமுமாகும். மகளிர் மாவிளந்தளிரைத் தம்முடைய நிறமொப்பத் தளிர்ந்தது என அழக்காதுற்று பருத்த அடியை உடைய மாவின் செம்மைநிறத் தளிர் அனைத்தையும் கொய்யுந்தோறும், அவர்களுடைய விழிப்பார்வை செறிதலினால், அந்தமரமும் எதிர்ப்பது போலத் தளிர்களை மிகுதியாக ஈன்றன., அதற்கு நாணி, அம்மகளிர் தாம் தோற்று விட்டதை ஒத்துக்கொண்டது போலக் கொய்தலை நீத்துக் கை சோர்ந்து இளைத்தனர்.

மாதவி- குருக்கத்தி. இது மகளிர் பாட மலர்வது, மெல்லிய பஞ்சு பட்டாலே மிக நடுங்கும் மகளிர் சிலர் தங்கள் தாமரைமலரிதம் போன்ற வாய் திறந்து தம்மியல்பிற் பாடவே, தேன் ஒழுக மாதவிமலர் மிகுதியாகப் பூத்துக்குலுங்கியது. அதனை வேறு சிலரும் வந்து பார்த்துத் தம் கைம்மலரால் அம்மலரை முகத்தில் வியர் அரும்பக் கொய்தனர்.

புன்னை மகளிர் ஆடலுக்குப் பூப்பது. ஒலிக்கும் மணிமேகலையும் தவளைபோல ஒலிக்கும் கிண்கிணியும் சிலம்பும் ஆர்ப்ப, நகைகள் சார்ந்த பொன்னிற முலைகளை உடைய இளமங்கையர் ஆடுதலும் நாட்டியத்தின் சிறப்பாக அமைந்திருத்தலைக் கண்டு பொற்பரிசில்களை எதிர் வீசுவார்போல இளம் புன்னை நறிய மலர்களைப் புதிதாகப் பூத்து உகுப்ப அதிசயத்துடன் விரும்பி சிலர் பறித்துச் சென்றார்.